

νὰ περιδιαβάξῃ ἐπιβαινὼν ἐλαφροῦ ἀκατίου. Διηγούνται ὅτι ἡμέραν τινὰ εἶχε συμπλωτῆρα νεκρὸν καλλίμορφον ἀοιδόν, ἣν ἐξετίμα διὰ τὴν τέχνην τῆς καὶ ἥτις ματαίως ἐπειράτο νὰ σαγηνεύσῃ αὐτὸν διὰ τῆς καλλυντικῆς τῆς. Βλέπουσα αὐτὸν ἀναίσθητον, τὴν ἠπειλῆσε ὅτι θὰ ἐπιπτεν εἰς τὴν λίμνην διὰ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ριφθῇ καὶ αὐτὸς καὶ νὰ τὴν σώσῃ. Καὶ ἐξετέλεσε τῷ ὄντι τὴν ἀπειλήν τῆς, ἀλλ' ὁ μισογύνῃς ἡγεμὼν ἀπεβιδάσθη ἀπαθὲς καὶ ἀτάραχος εἰς τὴν ὄχθην, ἀρκεσθεὶς μόνον νὰ στείλῃ τοὺς θεράποντάς του νὰ σώσωσι τὴν αοιδόν, ἥτις ὀλίγου δεῖν ἐπνίγετο.

Ἡ δευτέρα ἐν τῇ τελευταίᾳ σελίδι εἰκὼν παριστᾷ τὸν ἱατρὸν Γουδδεν, ὅστις ἐξ ἀφροσιώσεως παρακολουθεῖ τὸν πάσχοντα ἡγεμόνα καὶ προσπαθεῖ νὰ σώσῃ αὐτὸν πεσόντα εἰς τὴν λίμνην συνεπνίγη. Ὁ Γουδδεν ἦτο ἔξοχος φρενολόγος, διευθυντὴς τοῦ σπουδαιστάτου τῶν ἐν Βαυαρίας φρενοκομείων, τὰ μέγιστα δὲ τιμώμενος ἐν τῇ πατρίδι του διὰ τὰς εὐρείας αὐτοῦ ἐπιστημονικὰς γνώσεις. Πεισθὼς ἐπὶ τὴν ἰδίαν ψυχικὴν δύναμιν δι' ἧς κατάρθου νὰ συγκρατῇ καὶ νὰ κατευνάξῃ τὴν ἑξαψιν τῶν παρ' αὐτοῦ θεραπευμένων μανιακῶν, συνώδευε μόνος ἄνευ ἐτέρου τινὸς βοηθοῦ τὸν φρενοβλάστῃ ἡγεμόνα. Ἐνεκα δὲ τῆς σφαλερῆς του ταύτης πεπειθήσεως καὶ τῆς φιλανθρωποῦ ἀφροσιώσεως εὗρε καὶ αὐτὸς, πρὸς μεγάλην τῆς ἐπιστήμης ζημίαν, οἰκτρὸν τέλος εἰς τὰ ὕδατα τῆς ἀπαισίου λίμνης.

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Εἰς προσοχὴν! — Αἱ θυσίαι τῶν γειτόνων μας. — Φονικοὶ στοιχειοθέται καὶ δημοσιογράφοι. — Μάχη μεγάλη περὶ μικρῶν. — Τὰ μεταλλεῖα τοῦ κ. Βιζυηνοῦ καὶ ἡ τιμωρία τῶν ἀμαρτωλῶν. — Νέον πολιτικὸν μέσον. — Ἡ εὐφωνία τῶν ἀρχαίων ἐπιγραφμάτων. — Ἡ σύνταξις τοῦ κ. Δηλιγιάννη.

Ἄν καὶ τὸ τηλεβόλον εἰσέγχεσε καὶ τὸ βουλευτήριον ἐκλείσθη καὶ δὲν ὑπάρχουν εἰς τὸν ὀρίζοντα σημεῖα ἐπικειμένων ἐκλογῶν, διατρέχουμε ὁμῶς ἐποχὴν κρίσιμον — τοῦλάχιστον κατὰ τὴν διαβεβαίωσιν τῶν ἐφημερίδων. Ὅλοι φωνάζουν: εἰς προσοχὴν! καὶ καθεὶς ἀκούων ἐπαναλαμβάνει τὴν φράσιν, χωρὶς ἀκριβῶς νὰ γινώσκῃ εἰς τί συνίσταται ὁ ἐπαπειλὼν ἡμᾶς κίνδυνος. Γνωστὸν ὅτι πρὸ ἡμερῶν ἡ Ὁρα δι' ἐνὸς περιπαλήτου ἀθροῦ τῆς ἐζήτησε θυσίας — φεῦ! τὰς ἐζήτησε ἄλλοτε εἰς ἐποχὴν ὅχι ἀπομακρυσμένην, ἀλλ' ἥτις φαίνεται σχεδὸν μυθικὴ σήμερον καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων λαλὼν πρὸς τὸν λαὸν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τῶν Ἀνακτόρων — ἀλλ' εἰς ποῖον βωμὸν θὰ τὰς προσφέρωμεν τὰς θυσίας αὐτάς, εἰς τὸν τοῦ Ἀρεῶς ἢ εἰς τὸν τῆς Ἐργάνης Ἀθηνᾶς καὶ τῆς Δήμητρος; Ἐν τούτοις τὴν φιλοτιμίαν θὰ μᾶς κεντήσῃ, αὐτὴ ἡ Τουρκία. Ὡς ν' ἀπήντα εἰς τὸ ἄρθρον τῆς Ὁρας, ἡ ἀπάντησις τῆς Πύλης εἰς τὴν περὶ τῆς περιαγωγῆς — τῆς διαπομπεύσεως κατὰ τὸν κ. Δηλιγιάννην — τῶν αἰχμαλώτων τῆς Κούτρας διαμαρτύρησιν τοῦ κ. Δραγούμη λέγει σὺν τοῖς ἄλλοις ὅτι ἡ Πύλη ὑπέστη πολλὰς θυσίας χάριν τῆς Ἑλλάδος!

Ἐκτὸς ἂν ἐννοῇ τὴν θυσίαν τῶν τριῶν καὶ ἡμισείας χιλιάδων στρατιωτῶν καὶ τῶν τεθέντων ἐκτὸς μάχης κατὰ τὰς τελευταίας συμπλοκάς. Ἐμαθὲν σύμφωνοι τότε ὅτι αἱ θυσίαι τῆς ἦσαν πολὺ σοδαράι.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ θυσιῶν καὶ ἀπωλειῶν, εὐσυνειδήτως λέγομεν ὅτι πρέπει νὰ σταματήσῃ ἡ φονικὴ φιλοπατρία τῶν δημοσιογράφων, ἀρκουμένη εἰς τὸν μέχρι τοῦδε ἐξακριβωθέντα ἀριθμὸν τῶν φονευθέντων ἐχθρῶν καὶ μὴ θέλουσα νὰ τὸν ἐξογκώσῃ ἐπὶ πλέον. Ἐλέχθη ὅτι ἀπεβίω-

σεν ἐκ τῶν πληγῶν τοῦ ὁ ἐν Σμύρῃ νοσηλευόμενος ὑποστράτηγος Νετζίπ πασσᾶς. Ἀλλ' ἀγνοοῦμεν πῶς οἱ στοιχειοθέται καὶ ποίως ἐφημερίδος ἐν τῇ φιλοπατρίᾳ τῶν καὶ αὐτοὶ μετέβαλον τὸν Νετζίπ εἰς Ῥετζέπ καὶ οὕτως εὗρέθη φονευμένος καὶ ὁ ἀρχηγὸς ὀλοκλήρου τοῦ δεξιῦ κέρατος τοῦ παρὰ τὰ ἡμέτερα σύνορα τουρκικοῦ στρατοῦ. Αἱ αἰμοδιψεῖς ἐφημερίδες εἶνε ἱκαναὶ νὰ φονεύσωσι μὲ τὰ ὀλίγα δράμια τοῦ μολύβδου τῶν στοιχείων μίξς τῶν σειρῶν τῶν περισσοτέρους ἐχθρούς, ἀφ' ὧσους φονεύουσι χιλιάδες βολῶν ἰσχυρὰ ὑπὸ εὐζώνων ῥιπτομένων. Πνευματώδης τις κατὰ τὴν τριετὴ Κρητικὴν ἐπανάστασιν ἔσχε τὸ θάρρος καὶ τὴν ὑπομονὴν ν' ἀθροίσῃ καθημερινῶς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἐκαστοτε ἐν ταῖς παρακρήμασιν ἀναφερομένων ὡς φονευθέντων ἐχθρῶν. Ἐκ τοῦ ὀλικοῦ ἀθροίσματος ἐξήγαγε ὅτι εἶχον φονευθῇ τόσαι μυριάδες Τούρκων, ὅσαι οὐδέποτε εἶχον πατήσῃ τὸ ἔδαφος τῆς νήσου ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Σαρακηνῶν ἕως σήμερον, ἐνῷ οἱ φονευθέντες ἐκ τῶν ἡμετέρων μόλις ἀνῆρχοντο εἰς ὀλίγας τινὰς δεκάδας! Ἐὰν διήρκει ὀλίγους μῆνας ἀκόμη ἡ ἐπανάστασις, οἱ συντάκται τῶν παρακρημάτων δὲν θ' ἄφινον ἵχνος ὀθωμανικῆς φυλῆς ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἡ βλάστησις τῶν νέων ἐφημερίδων ἐξακολουθεῖ γόνιμος. Ἐξεδόθη ἡ Μικρὰ Ἐφημερίς σπεύσασα νὰ λάβῃ τὸ προνόμιον τοῦ τίτλου τῆς Μικρᾶς, Σμικρᾶς ἢ Μικροῦλας διὰ νὰ προλάβῃ ἄλλην Μικρὰν μέλλουσαν νὰ ἐκδοθῇ τὴν 1 Ἰουλίου. Ἡ ἀγέννητος Μικρὰ ἠναγκάσθη ν' ἀλλάξῃ τίτλον καὶ νὰ γείνη Νέα Μικρά, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς προκατελήφθη ὥστε τῶρα θ' ἀναγκασθῇ νὰ γείνη Μικροῦτσικη ἢ Πευγαῖα ἢ ὅ,τι ἄλλο.

Ἡ περὶ τίτλων περίεργος αὕτη διαμάχη διδὲι σαφῆς ἰδέαν περὶ τῶν διαστάσεων τῶν σκοπῶν τοῦ τύπου μας, ὅστις ὁμολογουμένως δὲν δύναται νὰ καυχῇθῃ ὅτι ἀσχολεῖται περὶ τὰ μεγάλα.

Καὶ ἰδοὺ π. χ. μίξ εἰδησις ἀπὸ τὸν ἀγαθὸν Χρόνον Ἀθηνῶν αὐτολεξεῖ:

Ἀνεχώρησε χθὲς ὁ ποιητὴς καὶ ὑφηγητὴς τοῦ ἐθνικοῦ πανεπιστημίου κ. Γ. Βιζυηνὸς εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὁπόθεν θέλει μεταβῇ εἰς τὰ μεταλλεῖα του καὶ παραμείνῃ ἐκεῖ ἐπὶ τινὰ χρόνον.

Τὰ μεταλλεῖα τοῦ κ. Βιζυηνοῦ! . . . Ἀναμφιβόλως θὰ εἶνε μεταλλεῖα . . . ὁμοιοκαταληξίων.

Καὶ ἐκ τῶν θεατρικῶν τῆς Μικρᾶς Ἐφημερίδος:

ΦΑΛΗΡΟΝ. Δουκρητίας Βαρβογίας γ'. πράξεις. ο

Θεέμου! εἰς ποίας στρεβλώσεις ὑπόκεινται οἱ ἀμαρτωλοὶ καὶ μετὰ θάνατον!

Οἱ ὀλίγοι σιδηρόδρομοί μας λειτουργοῦσι θαυμασίως, ὁ τῆς Κορίνθου μάλιστα διηυκόλυνεν ὑπὲρ πάντα ἄλλον τὴν συγκοινωνίαν. . . μετὰ τοῦ βασιλείου τοῦ Πλωτῶνος. Εἰς μίαν σύγκρουσιν αὐτοῦ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐφονεύθη ὁ μηχανικὸς του καὶ ἐπληρώθη βρέως ἑτεροῦς τις.

Μίξ ἰδέα! ἂν κατωρθώναμεν νὰ πωλήσωμεν τοὺς σιδηροδρόμους μας αὐτοὺς ὅπως ἔχουσιν εἰς τοὺς γείτονάς μας Τούρκους; . . Εἶνε καὶ αὐτὸ πολὺ πολὺ μέσον ἐξοντώσεως δραστηκώτερον παντὸς ἄλλου. Ἀς μελετήσῃ τὸ ζήτημα τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν.

Ἀπήχησις τοῦ εἰς Θεσσαλίαν ταξιδίου τῶν βασιλέων.

Οἱ Ἀρισσαῖοι στήσαντες ἀψίδας ἐθεώρησαν καλὸν νὰ ἐκφράσωσι τὰ αἰσθήματά των πρὸς τὸ βασιλικὸν ζεύγος εἰς ἀρχαίαν γλῶσσαν. Τὸ πρὸς τὴν βασίλισσαν ἐπίγραμμα εἶχεν ὡς ἐξῆς:

Ἀρισσαῖος ἄνασσαν ἔην ποτιδέρχεται λαὸς
γηθόσυντος κῆρ χάρι' οὐ μιν ὁμοῖον ἔλεν.

Ἐκεῖνα τὰ κῆρ χάρι' μὲν ἔλεν ἀποτελοῦσιν ὄντως ἐξ-
αίσιον εὐφωνικὴν συναυλίαν. Ὑποθέτομεν ὅτι θὰ συνειργά-
σθησαν εἰς τὴν συναρμολόγησιν των καὶ οἱ δύο ὀθωμανοὶ
πρώην βουλευταὶ Λαρίσσης.

Τὸ τελικὸν λόγιον παραλαμβάνομεν ἐκ τινος διαλό-
γου ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἀπονεμηθείσης παρὰ τοῦ κ.
Τρικούπη εἰς τὸν κ. Δηλιγιάννην συντάξεως.

— Καὶ διατί νὰ ζητήσῃ τὴν σύνταξιν τοῦ ὁ Δηλι-
γιάννης;

— Μὰ . . . θὰ τοῦ χρειάζεται φυσικὰ διὰ τὴν σύντα-
ξιν . . . τῆς *Πρωίας*.

Κεκεῖς Σειρ

ΗΡΑΚΛΗΣ ΓΙΑΤΑΓΑΝΑΣ

Τέλος πάντων ἡ δυσέμετος εἰκὼν τοῦ φονευθέντος Για-
ταγάννα ἀνευρέθη ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Δωριδος χάρις εἰς τὴν εὐ-
γενῇ προθυμίαν καὶ τὰς ἀόκνους προσπάθειας πολυτίμου
φίλου, ἄσμενοι δὲ πρέχουμεν αὐτὴν σήμερον εἰς τὸ δημό-
σιον, ὅπως παρέσχομεν πρὸ τινος καὶ τὴν τοῦ ἀνδρείου ἀ-
δελφοῦ αὐτοῦ Μιλτιάδου, πεπειθότες ὅτι μετὰ χάρις καὶ
συγκινήσεως θέλει γείνει ἀποδεκτὴ, διότι τὸ ὄνομα τῶν
Γιαταγάννα ἐγένετο ἤδη περιφίλητον καὶ σεβαστὸν παρὰ
τῷ λαῷ, ὅστις τοὺς δύο ἀδελφούς, τὸν φονευθέντα δηλαδὴ
καὶ τὸν τραυματισθέντα, θεωρεῖ ὡς τὴν ἐκ νέου ἐν-
σάρκωσιν τῆς μεγαλόφρονος καὶ ἡρωϊκῆς ἀνδρείας δι' ἧς
πανταχοῦ καὶ πάντοτε ἀνεδείχθη καὶ ἐκλείσθη τὸ ἐλλήνι-
κὸν ἔθνος, ἰδίᾳ δὲ κατὰ τὸν μέγαν αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς ἀνε-
ξαρτησίας ἀγῶνα.

Ὁ λαὸς ἀνεκήρυξε τὸν Γιαταγάνναν ἥρωα, καὶ τὴν κρί-
σιν τοῦ ταύτην βεβαίως θὰ ἐπικυρώσῃ βραδύτερον ἡ ἱστο-
ρία. Ἀπλοὺς τὸ ἦθος καὶ μετριοφρὼν ἔτρεφεν ἐν τῇ ψυχῇ
φρόνημα γενναῖον καὶ αἰσθήματα ἀντάξια ἐποχῶν ἐνδοξο-
τέρων. Ὅτε ἐπανεκκυβεν ἐκ Θεσσαλίας παρουσίασεν εἰς
τὴν βασιλίαν τὴν παρ' αὐτοῦ κυριευθεῖσαν τουρκικὴν ση-
μαίαν κατὰ τὴν μάχην τῆς Σέκλιζας, οὐδεμίαν δὲ ἠθέλησε
νὰ δεχθῇ ἀμοιβήν. Μόλις ἐπείσθη βραδύτερον νὰ δεχθῇ
τὴν προσενεχθεῖσαν αὐτῷ θέσιν τοῦ τελωνοφύλακος, ἀλλ'
ὁ ταπεινὸς προορισμὸς τῆς θέσεως ταύτης ἦκιστα ἦτο ἀρε-
στός εἰς τὸν ἀνδρείον ὑρεῖνόν, ὅστις νοσταλγῶν μετ' ὀλίγον
κατετάχθη εἰς τὰ εὐζωνικὰ σώματα. Εἰς τὰ σύνορα εὐρί-
σκετο ἀπ' ἀρχῆς φλεγόμενος ὑπὸ τῆς ζωηρᾶς ἐπιθυμίας
τοῦ νὰ μετρηθῇ πρὸς τοὺς ἐχθρούς, μόλις δὲ συνεχόμενος ὑπὸ
τῶν δεσμῶν τῆς πειθαρχίας. Δυσθυμῶν ὑπὲρ πάντα ἄλλον
διὰ τὴν ἀγονον καὶ ἀτολμον χρονοτριβὴν καὶ ἀγανακτῶν
διὰ τὴν γενικὴν ἀποθάρρυνσιν, συνέλαβεν ἐν τῷ νῷ τὴν ιδέαν
ν' ἀποπλύνῃ εἰ δυνατόν αὐτὸς μόνος διὰ πράξεως ἐξόχου
τὸ ὄνειδος τῆς ἀνάνδρου ὑποχωρήσεως. Τὰ γεγονότα προ-
κατέλαβον αὐτόν, διὰ τοῦτο δὲ χαρμωδῶς ἤχησαν εἰς
τὰ ὦτά του οἱ πρῶτοι αἰφνίδιοι πυροβολισμοί, περὶ ὧν μά-
λιστα φέρεται τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον. Εὐρίσκετο εἰς τὸν ἐν τῇ
θέσει Προφῆτη Ἡλίας ἀντικρὺ τοῦ ἡμετέρου κείμενον ὀθω-
μανικὸν σταθμὸν, συνδειπνῶν μετὰ τινος Τούρκου τσακούση
(λοχίου) μεθ' οὗ διετέλει πρὸ πολλοῦ εἰς φιλικὰς σχέσεις,
τὴν ἐσπέραν τῆς 10 Μαΐου. Μόλις ἀντήχησαν αἱ εἰς τοὺς
γειτονικοὺς σταθμοὺς ἀνταλλασσόμενοι πυροβολισμοί, πα-
ρήτησε τὸ φαγητὸν καὶ ἠκροάσθη, ἀφοῦ δ' ἐπείσθη ὅτι τὸ
πῦρ ἐγενικεύετο, ἠγέρθη ἐν τῷ ἄμα καὶ δρασμὸν εἰς τὸν

ἐλληνικὸν σταθμὸν ἤρπασε τὸ ὄπλον του. Μετ' ὀλίγον αἱ
ἐχθροπραξίαι ἤρξαντο καὶ ἐκεῖ, ὁδὲ Γιαταγάννα, ἰδὼν τὸν
τούρκικον λοχίον ἀντικρὺ, ἐρώνησε πρὸς αὐτόν:

— Τσακούση! πάρε κι' αὐτό!

Καὶ πυροβολήσας ἔρριψε νεκρὸν τὸν πρὸ μικροῦ ὁμοτρά-
πεζόν του.

Πρὸς πληρεστέραν κατανόησιν τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Για-
ταγάννα, παραθέτομεν περικοπὰς τινὰς ἐξ ἐπιστολῶν αὐτοῦ,
γραφεισῶν ὀλίγας πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἡμέραι, τηροῦντες
ἐκ σεβασμοῦ ἀμετάβλητον τὸ ἀσύντακτον ὕψος καὶ τὰς ἀ-
νορθογραφίας τοῦ κειμένου. Ἐν τῇ ἀπλοϊκῇ ταύτῃ ἀλλη-
λογραφίᾳ τοῦ ἀνδρείου πολεμιστοῦ, ἐν τῇ περιεργότατῃ ἀ-
τελεῖα τῶν ἱστορικῶν αὐτοῦ γνώσεων, διαλάμπει ἡ φλογε-
ρὰ πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπη, τὸ ὑψηλὸν φρόνημα καὶ ἡ ἡ-
ρωϊκὴ αὐτοῦ ἀπόφασις.

Τὴν 9 Μαΐου 1886

Ἐγγραφεν ἐκ Πυργωτοῦ τῆς Ῥαψάνης

Σεβαστέ μοι Κύριε Λιδωρίκη

Σφόδρα λυπούμαι διὰ τὴν ἀπελπισίαν περὶ πολέμου.
βεβαίως ἀφοῦ ὁ Δεληγιάννης ὁ δάσκαλος εἶνε διλὸς ἀπελπι-
σίᾳ ἔχομε

. ἀλλὰ ὕγεια εἶνε ἄτυχος ἡ Ἑλλὰς.

Σὲ προσκυνῶ ὁ ἰδιὸς Σου

ΗΡΑΚΛ. ΓΙΑΤΑΓΑΝΑΣ

Τὴν δὲ 1 Μαΐου 1886.

Ἐκ Προφῆτου Ἡλίας.

Οἱ Δωριεῖς ὑποῦ εὐρισκόμεθα ἐνταῦθα εἰς τὸν Σταθμὸν
τοὺς ἐπείρα ἐπὶ τοῦτο διαλεκτούς, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Μεγά-
λου Ἡρακλέους θὰ ἐξστρατεύσουν κατὰ τοῦ Ὀλύμπου κα-
θὼ πατρίς των ὅπως τὴν ἀπολαύσουν διότι γνωρίζεις ὅτι
ὁ μέγας Ἡρακλῆς ἦτο ἐξ Ὀλύμπου καὶ οἱ Δωριεῖς εἶναι ὀ-
λίμπιοι πιστεῖο.

Σὰς γ. λ. κοασπάζομαι

ΗΡΑΚΛ. ΓΙΑΤΑΓΑΝΑΣ.

Ἐπονται πολλὰ ὑπογραφαὶ στρατιωτῶν καὶ ὑπαξιω-
ματικῶν ἐκ Δωριδος.

Τὴν 10 Μαΐου 1886. ἐκ Προφ. Ἡλίας ἔγραφε πρὸς τὸν
φίλον καὶ συμπατριώτην του Χαράλαμπον Ἀρβανίτην εἰς
Τύρναβον.

Κύριε Χαράλαμπε χαῖρε,

Σὰς παρακλῶ πέμψῃς τὸ γράμμα τοῦ Κυρίου Λιδωρίκη
καὶ κάμε ἐκ μέρους μου τηλεγράφημα συγχαριτήριον τοῦ
Κυρίου Προθυπου. Τρικούπη ὅπως γνωρίζεις καὶ ὑπόγραψέ
με βάλε ἀπὸ κάτω

Ἡρ. Γιαταγάννα

πρὸς Τελωνοφύλακας

καὶ τὴν Λογίαν τοῦ 9 εὐλ. Τάγματος.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Πλήρωσε καὶ σοῦ τὰ πληρώνω

Ἄν ἀκούσης τίποτες πολ.
γράφει, Τηλεγράφησε ὅτι
ἔχω σκοπὸν

Ἡ ἐπιστολὴ περὶ ἧς ποιεῖται λόγον ἡ πρὸς τὸν Ἀρβα-
νίτην ἐπιστολὴ του ἔχει ὡς ἐξῆς:

Κύριε Λιδωρίκη

Συγχαίρω ὑμῖν ἐγκαρδίως διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀγα-
πητοῦ σας φίλου, Εὐχομε δὲ νὰ ἀνταποκριθῇτε εἰς πᾶν ὀ-
φείμιον τῆς πατρίδος μας ὅπερ δὲν ἀμφιβάλλω ὡς ἀπασα ἡ
πατρίδα μας δωρίδα Σὲ παρακαλῶ γράψε μου ταχέως τί
φρονίτε ὑπὲρ στρατοῦ καὶ πολέμου καὶ ἀφοπλισμὸν.

Ἐνταῦθα ἐγένετο μάχη δυνατὴ μεταξὺ τῶν τούρκων,
ὁ Μιλτιάδης ἀνεδίχθη καθόσον ἦτο εἰς τὸν πόλεμον ἐγὼ
εἶμε μακράν.

Σὰς προσκινῶ

ΗΡ. ΓΙΑΤΑΓΑΝΑΣ.